

ساناز فیروزی به تازگی در مسابقات کشوری کیک بوکسینگ انتخابی آسیایی، مقام دوم را کسب کرد

۳ دقیقه سرنوشت ساز

راه تجربه

مریم دهقان ادریکی از محلات مشهد، دختری بیست ساله زندگی می کند که آرزویش از کودکی و نوجوانی، افتخار آفرینی برای ایران بوده است. اینکه دختری از محله ثامن در کودکی پدر و مادرش را، مهم ترین حامیان زندگی اش را، به فاصله دو سال از دست بدهد و از نوجوانی، به سمت رشته کیک بوکسینگ برود و از شانزده سالگی، شروع پرقدرتی داشته باشد و تلاش کند تا خود را روی سکوی قهرمانی ببیند، ارزشمند است.

درخت آرزوی ساناز فیروزی در بیست سالگی و بعد از چهار سال تلاش مداوم به بار نشسته و او آبان امسال در مسابقات کشوری کیک بوکسینگ انتخابی آسیایی در رده سنی جوانان، مقام دوم را کسب کرده است و مدال نقره بر گردنش جلوه گری می کند.

است که ساناز بارها در میان صحبت هایش تکرار می کند. او نقش مربی را در موفقیت های امروزش بسیار مهم و اثرگذار می داند. به همین دلیل از وقتی با خانم درویش آشنا شد، تا الان این مسیر را با او ادامه می دهد و با هدایت و مشورت های مربی به اینجا رسیده است. ساناز علاوه بر تمرین های باشگاهی، به صورت انفرادی هم تمرین هوازی می کند؛ چون به گفته او، «کیک بوکسینگ به نفس زیاد نیاز دارد. من هر روز با تمرین هایی که خانم درویش می دهد در پارک ملت یا پارک نزدیک منزل مان هوازی تمرین می کنم».

وقتی می پرسیم اینکه تنهایی هر روز ورزش هوازی را انجام بدهی سخت نیست، با صراحت می گوید: آدم باید برای انتخاب هدفی که دارد همت و غیرت داشته باشد. من نتیجه این تمرین های انفرادی را در مسابقه ای که برنده شدم دیدم. اگر توی رینگ نفس کم بیاوری، می بازی؛ اما من هیچ مشکلی در این زمینه نداشتم.

شکستی که به پیروزی تبدیل شد

ساناز وقتی در شانزده سالگی تصمیم گرفت خود را به رؤیایش نزدیک کند، آهسته آهسته اما پرتلاش قدم برداشت؛ به «مدرسه هم که می رفتم هر روز تمرین می کردم. ساعت ۱۲ که تعطیل می شد، یک راسم می رفتم باشگاه امید که نزدیک منزل مان بود، ساعت ۲ بعد از ظهر برمی گشتم و بعد از استراحت کوتاهی، توی حیاط خانه تمرین هوازی انجام می دادم».

ساناز این تمرین ها را ادامه داد تا اینکه در هفده سالگی در مسابقات انتخابی تیم ملی شرکت کرد؛ اما به دلیل تجربه کمی که داشت نفر سوم شد و از اعزام به تیم ملی جا ماند. این شکست، آغاز حرکتی جدید برای ساناز بود؛ «امسال که در مسابقات انتخابی تیم ملی شرکت کردم و موفق شدم روی سکوی دوم بایستم دلیلش شکست ها و تجربه هایی بوده است که در رقابت های قبلی به دست آورده ام».

او هر بار شکست می خورد برخلاف خیلی از آدم ها که ناامید می شوند با خودش می گفت هر بازی، برد و باخت دارد. ضعف های خودش را بررسی می کرد و انگیزه بیشتری برای مسابقه بعدی پیدا می کرد.

پیروزی غافلگیر کننده

کیک بوکسینگ از آن ورزش های رزمی است که هم سرعت می خواهد، هم دقت و هم جسارت؛ ویژگی هایی که ساناز آن ها را دارد و به همین دلیل از عهده این رشته ورزشی به خوبی برآمده و در همان گام های نخست، مهارتش را به مربی نشان داده است؛ «وقتی وارد باشگاه شدم هنوز ۱۰ جلسه بیشتر نگذرانده بودم که مربی، من را برای شرکت در مسابقات معرفی کرد».

او هنوز کمربندش را نگرفته بود که در نخستین رقابت توانست حریف خود را شکست دهد و مقام دوم استانی را کسب و همه را شگفت زده کند؛ «وقتی مقام آوردم، حتی مربی ام هم ابتدا باورش نمی شد».

همین موضوع باعث شد استعداد و مهارت ذاتی ساناز برای خانم مربی کشف شود.

هرچه دارم از استاد درویش دارم

«هرچه دارم از استاد درویش دارم». این جمله ای

رؤیایی که خواهران منصوریان ساختند

ساناز وقتی هنوز کوچک بود با هزار ذوق و شوق، در فضای مجازی، ورزش کیک بوکسینگ و مسابقاتی را که خانم هادر داخل و خارج کشور شرکت می کردند رصد می کرد؛ از جمله همه مسابقات خواهران منصوریان را از همان دوازده سیزده سالگی دنبال می کرد. همین موضوع باعث شده بود به این ورزش علاقه مند شود و آن را از شانزده سالگی به طور جدی دنبال کند. خودش تعریف می کند: قبل از اینکه وارد این رشته شوم، هیچ سابقه ورزشی حتی در مدرسه نداشتم؛ اما دیدن تمرینات سخت خواهران منصوریان به من انگیزه داد تا این رشته را شروع کنم.

او به قدری این سه خواهر را دوست دارد که یکی از آرزوهایش دیدن آن هاست. وقتی از او می پرسیم: اگر روزی آن ها را ببینی چه می کنی؟ حتی تصور این آرزو هم او را به وجد می آورد. وقتی می خواهد پاسخ دهد چشمانش درشت تر می شود و بی معطلی می گوید: اگر آن ها را ببینم حتما می گویم شما باعث افتخار ما ایرانی ها هستید. خیلی خوب است که ایران شیرزنانی مثل شما دارد که می توانند پرچم کشورمان را در جهان بالا ببرند.

یکی از ۲۵ نفر

بالاخره آبان ماه ۱۴۰۴ فرارسید و ساناز به همراه ۲۵ نفر از دیگر ورزشکاران استان خراسان رضوی راهی کرمانشاه شدند که میزبان مسابقات بود؛ استرس نداشتم؛ چون به خاطر تمریناتم و تجربه هایی که داشتم می دانستم برنده ام. بعد از آنکه طی دو روز پرهیجان، مقابل حریفان خود توی رینگ ایستاد تا در

حرکت در مسیر موفقیت

فرشته یآوری که ارشد ورزشی ساناز و چند سالی است که او را می شناسد؛ می گوید: ساناز نسبت به قبلش خیلی بهتر شده است. هر آدمی نیاز به انگیزه و هدف دارد و ساناز نسبت به دو سال گذشته از اراده و انگیزه بیشتری برخوردار است و برای رسیدن به هدفش بیشتر تلاش می کند. او اعتماد به نفس فوق العاده ای دارد؛ اما به نظر من هنوز هم نیاز به دقت و تمرکز بیشتری در کارش دارد. یآوری که خودش هم در همین مسابقات انتخابی تیم ملی، سهمیه آسیایی را به دست آورده است می گوید: ساناز به دنبال این است که خودش را محک بزند و در مسابقات بیشتری شرکت کند. او ابتدای مسیر موفقیت است.

سه دقیقه زمانی که برای مبارزه داشت، سرنوشت خود را رقم بزند در نهایت مقابل حریف کرمانشاهی، تسلیم شد و به مدال نقره رضایت داد؛ «دوست داشتم نفر اول شوم؛ ولی با اینکه روی پله دوم ایستادم و جای شکر دارد، حریفم را بغل کردم و به او تبریک گفتم». بعد از اعلام نتایج، ساناز به یکی از آرزوهایش رسیده و خوشحال بود از اینکه یک قدم دیگر به آنچه می خواهد نزدیک شده است. ساناز هر روز با دیدن مدال هایش از خواب بیدار می شود و یک روز ورزشی دیگر را شروع می کند؛ «من هر روز به عشق مدال هایم بیدار می شوم و شب ها خواب مسابقات را می بینم. این رشته را رها نمی کنم. تا مدرک مربیگری ام را بگیرم، تا باشگاه خودم را راه بیندازم، در مسابقات جهانی، قهرمان نشوم، کیک بوکسینگ را رها نمی گذارم».